

În necropola iubirii

Florinpaun

În necropola iubirii, ard patimile zise
De fețe mov, crispate, ce și-au pierdut scheletul.
Cum visătorii, ce în goana după vise,
De ridicole fantasme, nu își mai discern versetul.

Ești. O mască-n deghizare și-nspre ființă,
Ți-s ochii pământii și sunt ochi fără căință.
-dar ești. Sunt răni, pe carnea mea brodate,
Insomnii și plânsuri, sub cearcăne pansate.

În necropola iubirii, stă dorul răgușit
Și chinul, ce nu-i dă chinului sfârșit.
Luminile se sting, întunecimile s-aprind,
Fiorii sfârticând l-ai lor născuți murind.

Esti. O floare carnivoră, cu toxine delicate,
Căci tulbure-i trezirea în adâncă ta poluare.
-dar ești. Sunt sile, pe chipul meu damnate,
Frământări și spaime, îngrășate din teroare.